

Dagens fattiga med låg legal status

Läsningen av [recensionen av Skamluvan](#) väcker minnen.

Min kusins fru frågade då vi sågs förra sommaren vad "vanfrejd" betyder. Hon hade släktforskat om sin samiska släkt och sin mormors mor som levt i Stockholm som grovarbeterska och i kyrkoböckerna stod ordet vanfrejd. Ordet betyder precis det som beskrivs i Skamluvan. Ett slags straff för de brott som tillhörde fattigdomen som lösdriveri. Till det hela hör också att man var utesluten från nattvarden. Det var prästernas uppgift att tillse att den med dålig vandel inte fick fast jobb eller blev samhällsmedlem. Vi kunde se att hon haft mängder med jobb, ofta korta. Men så kom en snäll grovarbetare med i bilden och min kusins mormor fick en kärleksfull uppväxt.

En annan bild. Min man är pensionerad hamnarbetare. I fackets historieböcker står det att vid sekelskiftet krävde facket att de familjer som hade bostad måste hysa in en bostadslös kollega. Utan bostad svårt att organisera alla i facket – solidariteten vilade tungt inte minst på de kvinnor som skulle hålla ihop hemmet.

Så i dag har vi de ensamkommande som vistats hos oss sedan 2015 men med svag eller ingen legal status. Ta bara en sådan sak som att ha en adress dit Migrationsverket kan skicka kallelser. Det är få som bor så att de kan folkbokföra sig på adressen. En del sover i en skrubbe på svartarbetsplatsen. I dag hyser de ensamkommande som fått uppehållstillstånd in två till fyra kompisar i den lilla ungdomslägenheten. Blir man påkommen vräks man. Jag vet inte om Migrationsverket för register över adresser. De måste då tro att jag driver en hotellverksamhet i vår lägenhet. Brevbäraren tror nog det för alla med brev till personer med "konstiga namn" hamnar i vår

brevlåda.

När bonussonen med flera äntligen får uppehållstillstånd och jobb så är ändå pengarna alltid slut. En del skickas hem till svältande familjer på den afghanska landsbygden och resten går till olycksbröder i Sverige. Försörjningsbördan är stor och man tar den som en självklarhet.

Utan solidaritet utsatta människor emellan överlever man inte heller idag på samhällets botten trots en och annan nattöppen kyrka och vår tids välgörenhetstanter, sådana som jag.

Carin Flemström